

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ, ΗΘΟΠΛΑΣΤΙΚΟΝ, ΑΘΛΗΤΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΛΟΓΙΩΝ & ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ Συνδρομή ἑτησία . Δραχ. 25 » ἑξαμηνος » 15 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ » 1	Διευθυντής : Γ. Α. ΒΑΒΑΡΕΤΟΣ Τῆς Διαχειρ. οὐρας Γ. Κ. ΓΚΑΙΝΑΒΟΣ	ΙΩΑΝΝΙΝΑ 1 καὶ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1924 Ἔτος 1 — Τεύχ. 14-15
--	---	--

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἀπάντεχο

Πρὸ μηνῶν ἰδρύθηκε ὁ ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλος στὰ Γιάννενα καὶ ἐδιάλεξε συμβούλιο ἀπὸ πολλὰ καλὰ κατὰ πρόσωπα μὰ δυστυχῶς καὶ μιὰ δράσι, ἐντελῶς καὶ μιὰ δὲν εἶδαμε.

Δὲν νομίζει τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο πὼς πρέπει νὰ ἰσχύσῃ τὲς ἐργασίες του; Τί λέτε κ. Χατζῆ, κ. Ἀλεξανδρόπουλε κ. Χρηστοβασιλεῖ κ. Στούλη κ. Σφάγγο;

Τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο

Ἕνα ἐξοφρενικό. Τὸ Δημοτ. Συμβούλιο δὲν θεώρησε ἄξιον νὰ ψηφίσῃ ἕνα κοινὸν γιὰ τὸ Γυμναστήριον.

Δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ ἐκφράσωμε γι' αὐτὸ τὴ λύση μας πρὸς τὰ μέλη τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου πολλὰ ἀπ' τὰ ὁποῖα εἶνε δυστυχῶς καὶ ἐπιστήμονες.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἄς φροντίσωμε λοιπὸν γιὰ νὰ βροῦμε τόπους γιὰ γυμναστήρια.

Στὸ Γυμναστήριον

Κοιμιά δεκαπενταριά ἔφηβοι καὶ ἑπτά πόρνευμα στὸ Γυμναστήριον προσπορῶνται στές διάφορες ἀδελφείες καὶ γυναικάματα μὲ πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ἀνάλβη κανένας ὅπ' ὄφειδεν δὲν ἔχουν Γιμναστή νὰ τοὺς προσπονήσῃ.

Διακρίνουμε σαθετοὺς τὸ Σωτήρη Τζιμπούλο καὶ τὸν Νῶτα Πουλῆ.

Στὸ ἔργο μας φίλαθλοι μὲ μεγαλύτερο ζήλο, θάνατεῖνουν κάποτε καλλιτερεῖς ἡμέρες.

Ὁ Ἀθλητισμὸς στὸ Στρατὸ

Τὸ Γυμναστήριον τοῦ Στρατοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ γίνηται καὶ ἐλπίζομε γρήγορα νὰ τελειώσῃ.

Ὁ φίλαθλος Διοικητὴς Ε' Σώματος Στρατηγὸς κ. Τσιρογιάννης, ὁ Ἐπιτελάρχης κ. Πολίτης, ὁ ἀντιχῆς κ. Ραζῆς λάτρεις τοῦ ἀθλητισμοῦ θά συντελέσωσι πολὺ στὴ διάδοσιν τοῦ ἀθλητισμοῦ τοῦ στρατοῦ.

Ἔτσι σ' ὀλίγες μέρες θά γίνωσι καὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ Ε' Σώματος ποὺ θάχουν καλὴ ἐπιτυχία ὅπως γαίνεται ἀπ' τὲς προπονήσεις τῶν στρατιωτῶν ἀθλητῶν.

Παιγνίδια Φουτ—μπῶλ

Στὰ φιλικὰ παιγνίδια φουτ—μπῶλ ποὺ δόθηκαν ὡς τώρα μεταξὺ τῆς Ὀμάδος τῆς ἀθλητικῆς ἑνώσεως (Ἡρακλῆς) καὶ τῆς Ὀμάδος τοῦ Στρατοῦ κερδίζει μὲ πολλὰ πάντοτε ἡ Ὀμάς τῶν Ἑφήβων τῆς Ἀθλητικῆς ἑνώσεως, ἀν καὶ ἡ στρατιωτικὴ οὐδὲν ἔχει καὶ αὐτὴ ἀρκετοὺς καλὸς παίκτας.

Ἀνάγκη περὶ παιδείας

Στοὺς διαφοροὺς κόλλους τῶν φιλάθλων προσάνηται κάποια ἐλαφρὰ ἑλλείψις περὶ μαθημάτων, πρῶτον πάντων ἐξομολογεσθε ὅτι γιὰ τὴν προετοιμασίαν τοῦ ἀθλητισμοῦ σὴν πόλιν μας.

Προετοιμασίαν νὰ τοῦτοσιν οἱ παῖδες μόνον μὲ τὴν ἀσκήσιν περὶ παιδείας νὰ κατορθωθῇ ἡ τακτοποίησις τῶν ἀθλητικῶν πραγμάτων, καὶ μόνο μὲ τὴν παιδείαν θά ἀναπτυχθῇ ὁ ἀθλητισμὸς στὰ Γιάννενα ποὺ γιὰ νὰ γεννηθῇ χρειάστηκαν τόσες κόποι ὀρεσμένων ἰδεολογιῶν.

ΣΠΥΡΟΥ ΜΟΥΣΕΛΙΜΗ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ

Τὰ τρία Ἀρχοντόπουλα, τὸ πουλὶ
τ' ἀηδόνι καὶ ἡ Πεντάμορφη τῆς γῆς

Μία βολὰ κι' ἔναν καιρὸ ἦταν ἕνας ἀρ-
χοντας κι' εἶχε τρία παιδιά. Αὐτουνού
τοῦ ἀρχοντα στὴν πολιτεία του ὅλα πῆγαι-
ναν πολὺ καλὰ καὶ βασιλιάδες κι' ἀρχοντά-
δες πῆγαιναν ἀπὸ μακρινὰ βασίλεια γιὰ νὰ
τὸν ἰδοῦν, μόνον ποὺ στὴν πολιτεία ποὺ ἐμ-
νευσκε δὲν εἶχε καλὴ ἐκκλησιά. Γι' αὐτὸ πο-
φάσισε, ἔβαλε μαστόρους κι' ἐφκίασε μιά
ἐκκλησιὰ τέτοια ποὺ δὲν τὴν εἶχε κανένας
ποῦθεν. Καὶ γιὰ νὰ τὴ σκολιστῇ ἀκόμα πλεό-
τερο ἔβαλε κήρυκες καὶ φωνάζαν πῶς ὅποι-
ος καταλαβαίνει τί θέλει καὶ λείπει στὴν ἐκ-
κλησιὰ νὰ τοῦ τὸ πῆ γιὰ νὰ τὸ συμμάσει.

Ὅλ' οἱ σοφοὶ ἔρεξαν κι' ἔλεγαν ὁ καθέ-
νας: «Θέλει ἐκεῖνο ἡ ἐκκλησιὰ, ἀρχοντά μας
θέλει ἐκεῖνο, χρειάζεται ἀπὸ κεῖνο. Θέλει τέ-
τοιον πολυέλεο, φλωρένια καντίλα...» καὶ
ὅτι ἔλεγαν ἀμέσως; ὁ ἀρχοντας τὸ συμμά-
σισε.

Τέλειωσαν ὅλα κι' ὁ ἀρχοντας ἐμνησκε κα-
τευχαριστήμενος ποὺ ἄρεσε σ' ὅλους ἡ Ἐκ-
κλησιὰ καὶ δὲν τῆς ἔλειπε ἵπποια δὲ νάσου
ἔρχεται ἕνας καλόγηρος καὶ λέει στὸν ἀρχον-
τα: «Ἀρχοντά μου, ἀλήθεια πολὺ καλὴ καὶ
στολισμένη ἐκκλησιὰ ἐφκίασες ἀλλὰ τῆς λεί-
πει ἕνα πρᾶμμα ἀνδρα. Ὁ ἀρχοντας ξαφνί-
στις: «Ἐδῶ τὸ μῆλός καὶ ἰδρῶσε ὡς ποῦ
νὰ τελειώσει καὶ τώρα ἔρχονται καὶ τοῦ λέν
πῶς καὶ λείπειται, ἀκόμα. Καὶ ρωτᾷ τὸν
Καλόγερο: «Τί τῆς λείπειται, εὐλογημένε ἀν-
δρα;» «Ἦς λείπειται ἀκόμα τὸ πουλὶ τῆς ἀη-
δόνι» τ' ἀποκρίνεται. «Καὶ ποῦ εἶναι αὐτό
τὸ πουλὶ τῆς ἀηδόνι; Ἐναρωτιᾶ ὁ ἀρχοντας καὶ
ποῦ μνησκε: «Ὅποτε τὸ εἶδα, οὔτε ἔξω
ποῦ μνησκε, ἀποκρίνεται ὁ καλόγηρος, μο-
νάχα ἀκουσα πῶς κάπου ὑπάρχει ἕνα που-
λὶ ποὺ δὲν ὑπάρχει ἄλλο τέιο στὸν κόσμο.
Τὸ πουλὶ τ' ἀηδόνι!» «Θὰ στείλουμε νὰ τὸ
βροῦμε» εἶπε ὁ ἀρχοντας καὶ μῆκε μέσα
σὲνα μοναχιασμένο δωμάτιο γιὰ νὰ σκερτεῖ
πῶς νὰ μάνη γιὰ νὰ φέρει τὸ πουλὶ τῆς ἀη-
δόνι.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀρχοντας τῆς πολιτείας
ἔβαλε διαταγὴ πῶς ὅποιος ἔχει ποῦ μνη-
σκε τὸ πουλὶ τ' ἀηδόνι νὰ πτεῖ νὰ τὸ πτεῖ
σὲ ταῦτον καὶ θὰ τὸν πλερώσει πολλὰ. Κα-
νένας ὅμως δὲν ἤξερε τὸ πουλὶ τ' ἀηδόνι καὶ
ἡ διαταγὴ του πῆγε χαμένη. Ἀπὸ τὴ λύπη
τοῦ ὁ ἀρχοντας ἀρρώστησε καὶ τόβαλε νὰ
πεθάνῃ πῶς νὰ φωνάξει μιά τέτεια ἐκκλησιὰ
καὶ νὰ λείπει ἀπὸ μέσα τὸ πουλὶ τ' ἀηδόνι.

Τὰ τρία ἀρχοντόπουλα σὰν εἶδαν τὸν πα-
τέρα τους εἶσι ποὺ τόβαλε κατὰκαρδὰ σέλλω-
σαν τ' ἄλογά τους τὰ πτίνεψαν καὶ πῆγαν
καὶ πῆγαν σ' ἐκεῖ ποὺ βασιλεύει ὁ ἡ-
λιος ἢ νὰ βροῦν τὸ πουλὶ τ' ἀηδόνι ἢ νὰ χα-
θοῦν.

Πῆγαν, πῆγαν, πῆγαν, πέρασαν τόπο ἄ-
πειρο, ὅσο παίρει τὸ μάτι τ' ἀνθρώπου.
ἔφτασαν σ' ἕναν κάμπο πλατὺ καὶ μεγάλον
ὅσος εἶναι ὁ οὐρανὸς μὰ ἔρημο καὶ σιὰ δὴκαν
κοντὰ σὲνα τριόστρωτο καὶ σκέφτονταν ποῖο
δρόμο νὰ πιάκουν. Στὸν κάθε δρόμο ἦταν
π' ὄνα ξύλο σημένο μὲ μιά σανίδα καρφω-
μένη κι' ἔγραφε: ἡ πρώτη πηγαίνει καὶ
γυρίζει, ἡ δευτέρα πηγαίνει, γυρί-
ζει καὶ δὲ γυρίζει, καὶ ἡ τρίτη πη-
γαίνει καὶ δὲ γυρίζει.

Ποφάσισαν νὰ πάρουν τὸ καθένα πῶνα
δρόμο καὶ ὄντας θὰ γυρίσουν γιὰ νὰ πᾶν
μαζὶ στὸν πατέρα τους σήκωσαν μιά πλάνα
κι' ἀπὸ κάτου ἔβαλαν τὰ δακτυλίδια τους.
Τὸ κάθε βασιλόπουλο ποῦ θάρχεται ἅμα
βλέπει ὅλα τὰ δακτυλίδια νὰ καρτερεῖ καὶ
τάλλα.

Τὸ μεγαλύτερο ἀρχοντόπουλο πῆρε τὸ
δρόμο ποῦ ἔγραφε πηγαίνει καὶ γυρίζει,
τὸ μεσιὶ τὸ δρόμο, πηγαίνει γυρίζει καὶ δὲ
γυρίζει καὶ τὸ μικρότερο τὸ δρόμο πηγαί-
νει καὶ δὲ γυρίζει.

Τὸ μεγαλύτερο ἀρχοντόπουλο περβα-
τώντας ἔφτασε σὲ μιά πολιτεία μεγάλη καὶ
κεῖ ἀφοῦ κάθισε κάμποσες μέρες σκόρπισε
ὅλα τὰ ἐφτά του στὰ καφενεῖα, στὰ θέατρα
καὶ στὴ μιά διασκέδαση καὶ στὴν ἄλλη κι'
ἔμεινε μὲ τὸ μέσα τῆς ἐλίας καὶ τῶς τοῦ
κόσμου καὶ γιὰ νὰ μὴν πεθάνει τῆς πείνας
ἀναγκάστηκε καὶ μῆκε δοῦλος σὲνα καφε-
νεῖο.

Τὸ μεσιὶ ἀρχοντόπουλο ἔφτασε κι' αὐ-
τὸ σὲ μιά πολιτεία κι' ἔκαμε τὰ ἴδια μὲ τὸ
πρῶτο καὶ γιὰ νὰ βγάλει ἕνα κομμάτι ψω-
μί νὰ τρώει ἐγὶνε χαμᾶλης καὶ κουβαλοῦσε
ὅλη τὴ μερούλα φορτωματα καὶ τῶνα καὶ τὰ
λο στὴν πλάτη του ὁ καυμένος.

Τὸ μικρότερο ἀρχοντόπουλο περβαίτη-
σε κάμποσες μέρες τόπο χωρὶς δέντρα ποῦ
τ' ἀνοιγὲν ὁ ἥλιος τὸ κεφάλι καὶ τοῦ πάγαι-
νε ὁ ἵδρος σουβάλα καὶ κατόπι ἔφτασε σὲ
τόπο μὲ μεγάλα δέντρα μὰ ἔρημο. Ἀπὸ κεῖ
ἀγνάντεψε πέρα μακριὰ κι' εἶδε κατοικισμένους
ἕνα μεγάλο καὶ ψηλὸ σπιτί μὲ πολλὰ πατώ-
ματα, μὲ μπαλκόνια καὶ χρυσὰ παραθύρια.

Αὐτὰ τὰ σπιτία τὰ λέγε Πύργους. Κίνησε
σὲνὰ πέρα σὲνὰ πέρα πῆγε στὸν Πύργο. Εἶ-
δε μιά σκάλα ποῦ πιάνονταν ἀπὸ τὴν ἀπά-
νου πόρτα καὶ τελείωνε στὸν νηρορὸ καὶ χα-
ρις φόβο τράνα τράνα ἀνῆλκε ψηλὰ. Μότι
πᾶει στὴ μέση σιὰ δὴκε καὶ κύτοξε κάτου.
Τί νὰ ἰδεῖ; Βλέπει στὴν ἀκρὰ τοῦ νηρορὸ
μιά θεοδράκαινα ποῦ εἶχε ἀναμμένο ἕνα σι-
δερένιο φούρο καὶ τὸν ἐκτοῦπιζε μέσα μὲ
τὰ χέρια τῆς.

Ἀμέσως κατηβαίνει, βράζει τὸ ζωντα-
νον, τὸ τυλίει σ' ἕνα μακρὸ ξύλο κι' ἀφοῦ
τὸ βροῖε ἀρχισεν νὰ σκουπίζει τὸ φούρο.
Ἡ Δράκαινα εὐχαριστήθηκε πολὺ γιὰτὶ κα-
θε μέρα ἔκαιγε τὰ χέρια τῆς σκουπίζοντας
τὸ φούρο, ἀλλὰ πῶς περισσότερο θιάμαξε
πῶς ἕνα παιδί τόλμησε κι' ἦρθε στὴ χώρα
τῶν Δρακόντων ποῦ ὡς τὴν ἀνθρώπος δι-

ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΠΟΔΙ

Μὲ τὲς ἐκδρομὲς μου δὲν ἄφηκα σχε-
δὸν χωρὶ ποῦ νὰ μὴν ἐπισκεφθῶ καὶ μὲ
τὴ λίγη ἔστω διαμονή μου σαδιὰ δὲν ἄρ-
γησα νὰντιληφθῶ κατὶ ποῦναι τόσο πι-
κρό!

Μιά νωθρότητα ἔλιασε τόσους καὶ τό-
σους δασκάλους, τόσα καὶ τόσα παιδιά,
ποῦ μπορούσαν νὰ διαδέχωνται τὴν ὥρα τῆς
ἀργίας τους (ὥρα ἀνίας καὶ στενηχωρίας)
γιὰ τὴν ἀνάπτυξίν τοῦ τόπου τῶν.

Κι' ἔτσι τὸ τάβλι διαδέχεται ἡ τράπα-
λα κι' αὐτὴν το σῆξο καὶ πᾶν λέγοντας.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ παιδιὰ πότε κλέβουν
τὰ φρούτα, πότε τὰ αὐγά καὶ πότε κατα-
στρέφουν δένδρα κλπ.

Κοῖμα!

Λίγη καλὴ προσπάθεια βρὲ παιδιά.

Λίγη ὀρεξὶ καυμένοι δασκάλοι, λίγη
ζωὴ ἐφεδροί, νεολαία.

Θὰ προβάλλεται τὴ σκληρότητα τοῦ ἀ-
γῶνα τῆς ζωῆς, καὶ μὰ πότε αὐτὸς δὲν ἡ-
ταν σκληρός;

Κι' ἔπειτα δὲν πρόκειται νὰ χάσῃ κανέ-
νας τὴ δουλειὰ ἀπὸ τὴν ὀρεξίαν βράζει μὲ τι-
μὴ τὸ ψωμί, ἀλλὰ νὰ χάσῃ τὴ ζωὴ τοῦ κα-
φενείου, τὴ μουχλιασμένη ζωὴ.

Ὁ Προσκοπισμὸς εἶναι τὸ καλλίτερο
μέσο τόσο κι' οἱ μεγάλοι νὰ ἀπαλλαχθοῦν
ἀπὸ τὴ μονοτονία τῆς ζωῆς τοῦ χωριῶν,
ὅσο κι' οἱ μικροὶ ἀπὸ τῆς κακῆς συνήθει-
ας.

Ἐλὲ κατηρεῖτε ὅλοι ἐσὺς ποῦ τοῦθε-
τε τὴ ζωὴ νὰ σᾶς πλημμυρίσῃ σὲ στή-
θει.

Μὴ σᾶς φοβίξῃ ἡ ἀγρία τῶν προσκο-
πικῶν γνώσεων.

Ἡμεῖς θὰ σᾶς δώσουμε καὶ βοήθεια.

Δασκάλοι, Ἐφεδροί, Νεολαία!

Ὅλοι στὸ πόδι γιὰ νὰ ἐκπαιδεύουν τὴν
ἀνάστασι τῆς φύλης μας ποῦ μαράθηκε.

Α. Α. ΧΡΕΤΣ

Κύλλα σὲνὰ πᾶν, μὴ σιὰξοσαι, δὲ σὲ πει-
ράζει τώρα ἀλλὰ θὰ σοῦ πει τίποτε ἂν ἔξ-
ρει γιὰ τὸ πουλὶ τ' ἀηδόνι καὶ θὰ σὲ συμ-
βολέψει. Νὰ τῆς πτεῖς ὅμως διεῖσαι καὶ
παιδί μου γιὰ νὰ σὲ θελήσει καὶ πασιῖσαι
καλλίτερα».

(ἀκολουθεῖ)

Ἄλλα τὸ παιδί ποὺ κάνει ἡ καθαρυνούσα
δὲν περιορίζεται στους τέσσερες τοίχους
τοῦ Σχολείου, δὲν εἶναι δηλ. τὸ Πρωτοδικὸ
ζητήρια μονάχα εκπαιδευτικὸ, εἶναι κοινω-
νικὸ καὶ ἐθνικὸ ὅπως ὁ Σωλῆρος ἀπέδειξε.
Τὸ παιδί εἶναι ἀλλήλειον, ὅτι ἀπὸ τὸ δημο-
τικὸ Σχολεῖο, ὡς τὰ σήμερα τοῦλάχιστο,
βγαίνει ἀγλωσσο καὶ ἀμύρσιμο, γιατί δὲν
μποροῦμε νὰ εἰσποῦμε μωρφισμοὺς τὰ λίγα κο-
λυθηγράμματα ποὺ γράφει καὶ τὴν ἀνοήσια
ἀνάγνωσι ποὺ ξέρει καὶ τὴν αὐτοκόρη ἀ-
είδητοι ποὺ παταγαλλίζει. Ἐρχεται εἰσε-
στὴν κοινωνία χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ λάβῃ
ἐνεργὸ μέρος καὶ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ μετε-
τρέψῃ τὴν ἐθνικὴ οὐκείν. Ἐπειδὴ δὲν τοῦ
δίνουμε κατέλληλο γλωσσικὸ δογμα τοῦ
κλεινοῦμε τὰ μάτια. Τὶ διαβάσει σήμερα ὁ
λαός; Βίους ἀγίων, ποὺ τὸν πιάζουν στὴν
προλήψιν καὶ στὴν θερηκοληψία, μυθιστορή-
ματα ποὺ ἐξυμνοῦν τὴ ζωὴ τοῦ Καραγάπη
καὶ τοῦ Νταβέλη, τὴ φυλλάδα τοῦ γαϊδάρου
τοῦ Καρασένου, τοῦ Μπερτόδουλου καὶ τοῦ
Σεβὰχ καὶ ἄλλα παρόμοια τὰ ὁποῖα ἐντὶ τῆς

τοῦ τονίζον καὶ νὰ τοῦ τρέφουν τὴ σκέψιν τοῦ τῆ δηλητηριάσουν καὶ τὴν ἀποχαυνώσουν. Τὸ ἔθνος μας ὑποφέρει ἀπὸ πνευματικὴ ἀτροφία. Ὁ λαὸς μας μένει ἔξω ἀπὸ κάθε πνευματικὴ κίνησι χωρὶς καμμιά αἰσθητικὴ ἀπόλαυσι, χωρὶς καμμιά αἰσθητικὴ ἀνύψωσι ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα βιβλίον παρμένο ἀπὸ τὴ ζωὴ ἢ γραμμένο στὴ γλώσσά του. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ ὑστεροῦμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους Βαλκανικοὺς λαοὺς. Ὁ λαὸς μας δὲν διαβάσει, γιὰ τὰ βιβλία μας εἶναι γραμμένα μὲ μύστους ἀορίστους πρῶτους μὲ γενικὲς ἀπολύτους καὶ μὲ ὅλο τὸ συνοδύλευμα τῆς καθαρῆς οὐσίας γιὰ νὰ διαβάσῃ πρέπει νὰ κἀνῃ σύνταξι. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ ξέρει καὶ εἶσι προτιμᾷ νὰ μὴ διαβάσῃ αἴποτε παρὰ συχνάζῃ στὴς ταβέρνες καὶ στὰ καφενεῖα καὶ ὅχι στὰ λαϊκὰ ἀναγνωστήρια ποὺ ἔχουν τὰ ἄλλα κράτη. Τὸ ἔθνος μας λοιπὸν μένει ἀτροφικὸ πνευματικῶς, μένει ἀμόρφωτο καὶ αἰτία πρὸς παγίως εἶναι ἡ γλώσσα.

Ἄν εἴμαστε ἄνθρωποι εἰλικρινεῖς, ἂν ποθοῦμε τὴν ἀληθινὴν πρόοδο τοῦ ἔθνους μας πρέπει μὲ χαρὰ νὰ καιετήσουμε τὴ γλώσσον ἐκπαιδευτικὴ ἀναγέννησι ποὺ ἀρχισε ἀπὸ τὸ 1917. Ἡ Δημ. γλώσσα ἡ καλύτερα ὁ Δημοτικισμὸς εἶναι φαρμακὸν ἰδέα, ποὺ περικλείει ὅλο τὸ δημιουργικὸ νεοελληνικὸ πνεῦμα σ' ὅλες τὸν τῆς ἐκφάνσεις. Προσπαθεῖ νὰ φουσησῇ στὸ ἔθνος ἓνα δημιουργικὸ ἱστορικὸν σύμφωνον μὲ τὴ νεώτερη ἀντίληψιν τοῦ ἱστορικοῦ ὀλισμοῦ καὶ νὰ γκρεμίσῃ τὸν ἀγροικὸν καὶ πτεῖρο ἱστορισμὸν ποὺ ἔχει καταικτιῆσαι τὴ νεοελληνικὴ σκέψιν. Ὅταν ἡ Δημ. γλώσσα εἰσαχθῇ στὸ Σχολεῖον, ὅχι μονάχα τὸ Δημοτικὸ ἀλλὰ καὶ τὸ Γυμνάσιον καὶ τὸ Πανεπιστήμιον ἀκόμη, τὸ ὅποιο καθ' ὅσον ἐπιγραμματακά ἐργασετὶς πρὸς ἡμερῶν στήν Ἑργασία δι. Γληνὸς σήμερα δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἓνα μουσικοκομεῖο, τὸ ὅποιο φασκιδώνει τὴ φοιτητικὴ σκέψιν χωρὶς νὰ φουσᾷ καμμιά δημιουργικὴ πνοή, τότε ἐξάπαντος πολλὰ κατὰ ἐλαττώματα τῆς φυλῆς μας θὰ λείψουν. Ὁ λείψιν πρῶτα-πρῶτα ὁ ἀγροικὸς καὶ στείρος ψευτοκλασικισμὸς, θὰ λείψῃ ἡ τυπολατρεία καὶ τὸ λογοκοπάνισμα ἢ φυλετικὴ αὐτὴ ἀδρόστεια τοῦ νεοελλήνου εἴτε στὴ Βουλὴ, εἴτε στὴν Ἐκκλησίαν, εἴτε στὸ δικαστήριον. Ὁ λείψιν δὲ δικηγόρις ἢ γὰρ γράμμα αὐτὴ τοῦ διαπορευμένου Νεοελλήνου. Ὁ διόξῃ ὁ λαὸς μας τὴν ἐκτίμησιν τὴν ὅποια δεικνύει πάντοτε στὸ ἀδιάνοητο, ἢ στὸ μυστεριώδες. Ἄν ἀκούσῃ π. χ. ἓνα ῥήμα ποὺ νὰ λέγῃ μὲ τὴν καθαρῆς οὐσίας λέξεις ἀκατανόητες καὶ ἀερολογήματα ἐπικρατεῖ λέγοντας «Νὰ τι ὠραία τὰ εἶπε» κτλ. ἂν τὸν καλοξενήσῃ δὲν κατάλαβε τίποτε. Ἄν τοῦ μιλῆσῃ ὁρθὰ-κοφτὰ στὴ γλώσσᾳ «Ἄν' εἴδες καὶ ἐγὼ αὐτὰ» σοῦ λέει.

Ὁ λείψιν δὲ δικηγόρις ἢ γὰρ γράμμα αὐτὴ τοῦ διαπορευμένου Νεοελλήνου. Ὁ διόξῃ ὁ λαὸς μας τὴν ἐκτίμησιν τὴν ὅποια δεικνύει πάντοτε στὸ ἀδιάνοητο, ἢ στὸ μυστεριώδες. Ἄν ἀκούσῃ π. χ. ἓνα ῥήμα ποὺ νὰ λέγῃ μὲ τὴν καθαρῆς οὐσίας λέξεις ἀκατανόητες καὶ ἀερολογήματα ἐπικρατεῖ λέγοντας «Νὰ τι ὠραία τὰ εἶπε» κτλ. ἂν τὸν καλοξενήσῃ δὲν κατάλαβε τίποτε. Ἄν τοῦ μιλῆσῃ ὁρθὰ-κοφτὰ στὴ γλώσσᾳ «Ἄν' εἴδες καὶ ἐγὼ αὐτὰ» σοῦ λέει.

κὼ ἐγὼ, αὐτοπεποιθήσει, αὐτοσυνειδησία καὶ εἰλικρίνεια δηλ. ὅλο τὸ ὄντικόν γιὰ μιὰ δημιουργικὴ δρμὴ καὶ ἐθνικὴ ἀναγέννησι. Ὁ Δημοτικισμὸς λοιπὸν τὸν ὅποιο συμβολίζει ἡ δημοτικὴ γλώσσα προσπαθεῖ νὰ ρίξῃ παντοῦ ζωογόνα σπέρματα, θέλει τὴν ἀπολύτρωσι τοῦ ἔθνους ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς στεῖρας καὶ πνευματοκτονίου παραδόσεως, τοῦ Φετιχισμοῦ αὐτοῦ ποὺ κουφοβοσκᾷ στὰ μελλόνια τοῦ σημερινοῦ ρωμοῦ, παλεύει νὰ ρίξῃ τὸ ἔθνος στὴν ἀγκαλιά τῆς σύγχρονης ζωῆς μὲ πεποιοῦσι στέες δυνάμεις του, μὲ αὐτοσυνειδησία, μὲ εἰλικρίνεια καὶ ἀνδρισμὸν, καὶ σηκωμένο τὸ κεφάλι καὶ ὅχι μὲ φακρικὴ καὶ μοιρολατρικὴ ἀναμονὴ ἐπιστροφῆς στὰ ἀρχαῖα κλέη.

Ἀλλὰ ὁ δημοτικισμὸς δὲν θὰ περιορισθῇ στὸ Δημοτικὸν σχολεῖον. Θὰ μὴ καὶ προεμπνεύσῃ καὶ ἐξετάξῃ. Γυμνάσιον; Τὸ ἐξετάξῃ. Τὸ ἐλληνικὸν σχολεῖον, ὅπως ἔχει σήμερον πρέπει νὰ διαλυθῇ καὶ νὰ μοιρασθῇ στὸ Δημοτικὸν σχολεῖον καὶ τὸ Γυμνάσιον. Οὕτως εἶχε ποτὲ οὕτως ἔχει καὶ τώρα κανένα οὐσιαστικὸν προορισμὸν. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι βαθμῆδες τῆς ἐκπαιδεύσεως λαϊκὴ καὶ ἀνωτέρα. Λαϊκὸν σχολεῖον χορτάσιο, καὶ ἀνωτέρα ἐκπαίδευσι σοβαρὴ καὶ θετικὴ καὶ συγχρονισμένη στέες κοιν. ἀνίχνες χωρὶς τεχνολογία καὶ συντεκνικὴ καὶ λαϊκὰ εἶναι ἀρκετὰ μέσα διὰ τὴν διανοητικὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἔθνους μας. Τὸ ἐλληνικὸν σχολεῖον τὸ ὅποιοι ὁ Μάουερ ἐκάμε σύμφωνα μὲ τὴ schola latina τοῦ Μεσαίωνα καὶ τῆς Βαυαρίας δηλ. τὸ ἀμέσως ἀνωτέρω σχολεῖον μετὰ τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν τῆς γραφῆς καὶ ἀναγνώσεως σχολεῖον εἰς τὸ ὅποιο ἀρχίζε ἡ διδασκαλία τῆς λατινικῆς δὲν ἐκπληρῶνει κανένα προορισμὸν ὅπως καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Κομμουνισμοῦ δὲν ἐκπληροῦσε. Ὁ νομοθέτης τὸ θέλει προπαρασκευαστικὸν σχολεῖον γιὰ τὸ γυμνάσιον. Ἀλλὰ εἶναι δίκαιο καὶ λογικὸ αὐτό; Ἀπὸ τῆς 50'000 τῶν μαθητῶν ποὺ φοιτοῦν στὰ 500 Ἑλληνικὰ Σχολεῖα ὅλων τοῦ Κράτους πόσοι θὰ φοιτήσουν στὸ Γυμνάσιον; Ἰσως μόνον 5.000. Οἱ ἄλλοι οὐ 45 χιλ. στὰ χαμένα ἐμάθαν τὴν ἀρχαίαν δηλ. τοὺς λίγους μύθους τοῦ Αἰσώπου καὶ τὰ 4—5 φύλλα τοῦ Ξενοφάντος. Γι' αὐτὸ πολὺ ὀρθῶς ἡ πολιτεία σήμερον βρίσκεται σὲ σκέψιν νὰ τὰ καταργήσῃ καὶ νὰ ἀνστήσῃ βιτάξια Δημοτικὰ Σχολεῖα καὶ βιτάξια Γυμνάσια. Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐφαρμόσθη σὲ πολλὰ μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ Τουρκοκρατίας καὶ εἶχε θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Τὸ ἐξετάξῃ δημοτικὸν Σχολεῖον θὰ ἔχῃ σκοπὸν τὴν μόρφωσιν τοῦ λαοῦ θὰ εἶναι δηλ. λαϊκὸν Σχολεῖον, στὸ ὅποιο τὸ παιδί τοῦ ἀγροῦ καὶ τοῦ ἀργατοῦ θὰ μάθῃ τὴ γλώσσαν του καὶ τὴ γράφῃ καὶ νὰ τὴ μιλήσῃ συνειδητῶς. Ὁ ἀποκλείσῃ ἀπ' αὐτὸ τὴν καθαρῆς οὐσίας. Ἀλλὰ τότε θὰ μοῦ εἰπῇ κανεὶς «Ὁ ἀποκλείσῃ ἀπὸ τὸ παιδί τοῦ λαοῦ τὸ ἀπόφοιτο ἀπὸ τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον ὅλον τὸν ἐπισημονικὸν θησαυρὸν (ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἔχουμε ἀκάθαρτο τὸ μαγειρεῖο μας οὐτε καὶ ἐκτεθειμένα τὰ μαγειρικά μας σκεύη καὶ τὰ τρόφιμά μας στὴν ἐπίδρασι τῶν ἐνδύμων.

Ἀποχωρητήριον. Σιόστρατόπεδο ὁποίας δὴποτε διαρκείας πρέπει νὰ κατασκευάζηται ἀποχωρητήριον. Μακρὰ ἀπὸ τὸν καταλισμὸν σκάφτους 20 πόντους βάθος καὶ 30—35 πλάτος τὸ ἔδαφος, μέσα στὴν ὁπὴ αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεσθαι ἡ φυσικὴ ἀνάγκη γιὰ νὰ σκεπάζεται μὲ χῶμα ὅταν γιομίζει γιὰ νὰ μὴ μολύνεσθαι ὁ ἀέρας. Τότε πρέπει νὰ γίνεσθαι καινούργια ὁπὴ σὲ ἄλλο μέρος. Ἡ καθαρὴ τοῦ ἀποχωρητηρίου τόσο σὲ σπῆτι ὅσο καὶ σὲ σιρατόπεδο πρέπει νὰ κατανοηθῇ ἀπὸ ὅλους ποὺ εἶναι σπουδαῖο τατο πρᾶγμα καὶ νὰ διατηρεῖται πάντοτε.

Προφύλαξις δάσους ἀπὸ πυρκαϊῆς. Γιὰ τὴν ὑγείαν πρὸς παντὸς καὶ τὴν Ἑθνικὴ Οἰκονομία ἐνὸς λαοῦ τὰ δάση εἶναι ἀπαραίτητα. Γιὰ τὸ ὅλοι μας ἔχουμε καθήκον νὰ τὰ προσφυλάτουμε. Δυστυχῶς ἡ φωτιά στὰ Ἑλληνικὰ δάση εἶναι πολὺ συχνὴ καὶ πρέπει νὰ καταβληθῇ φροντίδα γιὰ νὰ παύσῃ. Γι' αὐτὸ 1) ποτὲ νὰ μὴ ρίχνου με ἀναμένα τσιγάρα μέσα στὰ δάση γιὰ τὰ ξερὰ φύλλα ποὺ εἶναι κάτω μποροῦν ν' ἀνάψουν. 2) Νὰ μὴν ἀνάψουμε φωτιά περὶ σόστρεν ἀπὸ ὅση μᾶς χρειάζεται. 3) Νὰ καθαρῶμε τὸν γύρω τόπον ἀπὸ τὴ φωτιά μας, ἀπὸ τὰ χορτάρια ἢ τὰ ξερὰ φύλλα καὶ κλαδιά. 4) Νὰ σβύνουμε καλὰ τὴ φωτιά ὅταν φεύγουμε. Σὲ περιπτώσει φωτιάς μόνον αὐτὰ καὶ μπορεῖ νὰ φυλάξῃ τὰ δένδρα ποὺ δὲν ἀναψαν ἀκόμη.

Εἶναι καθήκον μας νὰ δίνουμε κάθε βοήθεια στὰ δάση καὶ νὰ τὰ προσέχουμε πάντοτε.

Τὸν Σήματι. Ἡ ἐβδόμη ἀπαίτησις εἶναι τὰ σήματα. Τὰ σήματα ἔχουν μεγάλην σπουδαιότητα τὸ βίον τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδίως στὸν ὁμαδικὸ βίον. Εἶναι κείνα ποὺ θὰ μᾶς διευκολύνουν σὲ νὰ συνεννοηθοῦμε μὲ τοὺς φίλους μας ποὺ εὐρίσκονται σὲ ἀπόστασι. Τὰ σήματα γίνονται μὲ δύο τρόπους. Μὲ τὸ ἀλφάβητον τοῦ Μόρσ καὶ τὸ ναυτικὸν (σημαφόρον). Τὸ ἀλφάβητον τοῦ Μόρσ εἶναι ἐπιννώσεις τοῦ Μόρσ ποὺ συνίσταται σὲ σχηματισμὸν τῶν γραμμάτων μὲ γραμμὰς καὶ στιγμὰς. Ἰδοῦ.

α . . .	ι . . .	ρ . . .	αι . . .
β . . .	κ . . .	σ . . .	αυ . . .
γ . . .	λ . . .	τ . . .	ει . . .
δ . . .	μ . . .	υ . . .	οι . . .

ε . . .	ν . . .	φ . . .	ου . . .
ξ . . .	ξ . . .	χ . . .	υι . . .
η . . .	ο . . .	ψ . . .	ευ . . .
θ . . .	π . . .	ω . . .	υη . . .

Ὅμοιος καὶ οἱ ἀριθμοὶ καὶ τὰ διάφορα ἄλλα συνθηματικά σημεῖα συνίστανται ἀπὸ γραμμὰς (—) καὶ στιγμὰς (·). Ἡ γραμμὴ πρέπει νὰ εἶναι τριπλασίαν ἀπὸ τὴ στιγμὴ.

Αριθμοὶ	Συνθηματικά Σημεῖα
1	ἀρχὴ ἐργασίας (π.δ.)
2	τέλος ἐργασίας (ρ.ρ.ρ.)
3	ἡνρόθησ-προπαρασκευαστικὸν
4	μεροσί, εὐχαριστῶ, καλῶς, ναι
5	κόμμα (α.α.α.)
6	περίμενε ἡ
7	διορθώτικον (α.α.α.)
8	Εἰσαγωγικὴ παρένθεσις (κκ)
9	παύλα, ἔως
0	κλασματικὴ γραμμὴ

Θαυμαστικὸν !

Ἑρωτηματικὸν ;

Τελεῖα

Ἡ σημασίς τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν γίνεται εἴτε μὲ σημασίαις δύο ἢ μὲ μίαν, ἢ μὲ φανάρια ἢ νύχτα, ἢ φωτιά σκεπασμένη ἢ μὲ καπνὸν ἢ μὲ τὰ ἐνὸς μας χέρια μὲ σημαίαις ἢ χωρὶς. Ὅταν ἡ σημασίς γίνεται μὲ δύο σημαίαις τότε αὐτὲς ἀνελθάνουν ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω ὡς τὴ θέσι τῶν ὤμων. Ἡ δύο μαζὺ ἀπὸ κάθε χέρι σημαίνουν γραμμὴ καὶ ἡ μία (ἢ μία ὑψωμένη) σημαίνει στιγμὴ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ διὰ τὴν δὲν κρατᾷ σημαίαις στὰ χέρια μας ἀλλὰ κατὰ εὐδιάκριτον ἀντικείμενον (μαῦρον καπέλλον ἢ χρωματιστὸν μαντήλι) ἢ καὶ διὰ τὴν ἀπλῶς χεῖρας νὰ κρατᾷ τίποτε ἀρκετὸ νὰ φαίνεται τὰ χέρια μας. Ὅταν σημαίνουμε μὲ μιὰ σημαίαν τότε τῆς γραμμῆς τῆς σχηματίζουμε φέροντας ὡς κάτω τὴ σημαίαν καὶ ἀπὸ κάτω ὡς ἄπάνω ποῦσιναι ἢ ἀνελθίαναι, διὰ τὴν στιγμῆς τότε κάνουμε μικρότερον κύκλον πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας. Ἔτσι μὲ τῆς στιγμῆς κάνουμε ἓνα μικρὸ ὀρθὸν (8) πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας καὶ μὲ τῆς γραμμῆς ἓνα μεγάλο (8) ἀπὸ πάνω ὡς κάτω στὰ πόδια μας.

Πρὶν ἀρχίσουν τὰ σήματα δύο σταθμοὶ φροντίζουν πρῶτα νὰ κατελάβουν ἂν προσέχονται. Γιὰ τὸ ὅταν δίνουν σήματα μὲ τῆς σημαίαις τότε στέκονται στὴ στάσι τῆς γραμμῆς ὡς ποῦ νὰ ἀντιληφθοῦν διὰ καὶ ὁ ἀπέναντι σταθμὸς ἔκανε τὸ ἴδιο σημεῖον, τότε κατεβάζουν τῆς σημαίαις καὶ ἀρχίζουν τὰ σήματα.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΧΙΛΛΕΑΣ & ΠΕΝΘΕΣΙΛΕΙΑ

Ειρήνης Γουλανός

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ανατριχίλα συνταράζει το κορμί που γλιστρούσε στα ποδοπατημένα χόρτα. Η στριγγές φωνές των Αιαχώνων ανακατέβονται στους εδασμούς των Ελλήνων. Η σύγκρουση των ασπίδων, των κονταριών και των άβινων πιδ λυσασμένη από κάθε άλλη φορά ανακατέβεται με τον άναβρυσμό του ποταμού που διασχίζει την κοιλάδα.

Με τα μάτια κλειστά, το στόμα μισανοιγμένο κοιτάει ίσια στο πλευρό. Το κεφάλι της ανασταύεται πάνω στο τεντωμένο χέρι της. Η αύρα ταραίζει ανάλαφρα τα λιμένα καστανά μαλλιά της. Με το μελαχρινό χεράκι της απαλλογρίζει την πληγή που κατηφορεί από τον ώμο της πού; τον άσπρο σαν τ' λωτό του Σκάμαντρον κόρφο της. Η γη είναι το αίμα της. Θα νάσαι κρύο ανεβαίνει γλήγορα πρὸς τα πόδια της μένα γυνάτα της. Από βήματα μακριά της ο Αχιλλέας όρθιος ανακοιπάει πάνω στο από μέλεγο κοντάρι του. Με βλέμμα απαλλαγμένο από τη σκληρότητα του νικητή περιλαμβάνει το νέο άκίνητο κορμί.

Αυτό; να μπόρεσε τίχα να παλαίσει έναντίον εκείνης της τόσο τριφευγής; ύπόξεως; Η πληγή του, η άξίνα, η άγριοπλή Αιαχόνα, τίποτε; απ' όλα αυτά δεν υπάρχει πιά για τον ευγενικό ήρωα που έλαχε όχι μία φορά. Είναι αλήθεια πως το σπαθί του έχει καταστρέψει κείνη τη χώρα την τόσο παραξενή και χτυπητή; Μίαν άσπίδα κόλλησε μπρος τα πόδια του: είνε η καμένη άσπιδοβία της Αμζόνας καμωμένη από κλαδιά έτιās και το δέρμα έλαφιοῦ. Σκύβει: με το ένα χέρι άνασηκώνει έλαφρά το κεφάλι με τα καστανά μαλλιά και με τ' άλλο περνά την άσπίδα κάτω από τον αματόβροχο λαίμου. Ένα στίγμα που καίει πρὸς τον ποταμό διαβαίνει τειθείας σιμά του: κάλει ένα φύλλο από το χιτώνα του και μοιραφέρει το ύφασμα στο λαγαρό ιερό. Σπογγίζοντας το αίμα που σκεπάζει το θείο μέτωπο που την δρόσότητά του δυναμώνουν δυό μάβρα φρούδια και γυαλιστερά αποδιδοντας σ' εκείνον το λαίμο τη λωτού άσπριδα του, αίσθάνεται να ξελαφρώνει το βάρος που πίεζε την ψυχή του. Η Πενθεσίλεια ξίνα νοίγει άσγά ταμάτια. Ποιός έμάντεψε την άδυναμία της; ποίεμής; ψυχής της; Ποιός έμάντεψε πὸς άδελά της; τα τελευταία της καρδιοχτύδια είνε μοναχά ένας σφοδρός πόθος: εγνίας και χαδιών; Ίσω, η καλή γριά μητέρα της; Μα όχι: είνε όλη άντρός; πὸς σκύβει πρὸς αυτή; Ίί όρση; πὸς είνε! Αστούρπει σάν την άσπίδα της! Εάφρον φωνή έκπλήξεως ξεφεύγει από το μισανοιγμένο στόμα. Είνε κείνος. Ο έρπός της, είνε ο Αχιλλέας, είνε ο σκληρός ήρωας που έσπας αίμα από το αίμα του τον Έκτορα, πτωμα σίμωτομένο. Τα νύα της κ' η όμορφιά της πεθαίνοντας, έχουν λοιπόν τόση δάναμη; Μία γλυκά περσιφάνια, μία περσιφάνια τριφευή και γυναικεία γεύζει την καρδιά που οί χτύπο

της έξασθενούν άγάλι γάλι. Η ρουχάλα την πνίγει. Και όμως νιώθοντας δυό χέρια φιλικά να δένουν την πληγή της ή νέα κόρη συλλογίζεται σιγαλά πως ο θάνατος έφύλαξε κάπια γλυκάδα για αυτήν. Μέσω από τα μεγάλα μάτια ή ψυχή της στέλλει στον ήρωα ένα ξε γιά με δάκρυα σκεπασμένο. Τα παγωμένα χεράκια της προσπαθούν να πιάσουν τα χέρια του ήρωα, ύστερα ξαναπέφτουν άκίνητα. Ο Αχιλλέας γονατίζει και τα δακτύλα του κομμάτι τρεμάμενα χαμηλώνουν τα κερένια βλέφαρα. Συνασηκώνεται άπότομα: διαβάσει στα μάτια του την πικρία που παλαίει με την όρση. Πάνει το κοντάρι του, ξαναπαίρνει την πελώρια άσπίδα του. Το ξανθό φῶς του ήλιου λούζει την κοιλάδα που άντηχεί από το θόρυβο της μάχης. Η όσμή του αίματος που ξεχνούν τα χόρτα του προξενεί σάν άηδία, Δρασκελά πτώματα κομμάτια χωρίς κεφάλια, μέλη που χαροπαλίζουν. Οί Τρώες φεύγουν τρομαμένοι στο διάβα του. Έχουν άδικο. Ο Αχιλλέας δέν τους δίνει την παραμικρή προσοχή. Βιαστικός διασχίζει το λαγκάδι. Έχει ανάγκη από μοναξιά. Δέ θέλει πιά να ιδή κανέναν. Σά φτάνει στη σπηλή του, πέφτει πάνω σ' ένα σκαμνί. Το ήμίφως έδω του στάθηκε πάντοτε γλυκό τις στιγμές της θλίψης του. Δέρματα άγοριών στολίζουν το έδαφος. Περικεφαλαίες, κοντάρια, θώρακες: στίς γωνίες περιβραχιόνια καλιτεχνικά, στολίδια από φιλίδι, χρυσά ξίφη άστροφτούν κορμασμένα στα κάφια. Ο Αχιλλέας μνήσκει άκίνητος. Ασημένια ύδρια θά δεχτή αύριο το σώμα που του πήρε το σπαθί του τη ζωή. Θα ρθει πὸς άκόμα κρατεί άνάμεσα στα χέρια του το άποκρυμμένο χεράκι, όγρὸ από νεκρικών ιδρώτα. Η άνάμνηση της ματιάς άποχαριτισμού και χάριτας τον κάνει νάναφρικάζει άκόμα. Τα βλέμματά του πέφτουν πάνω στο σπαθί του που σάνεται στα πόδια του. Σκύβει και το άνασηκώνει. Με άναργη και ψυχρή κίνησι το άποθέτει μακριότερα. Έλπει ξεφορτώνεται το βαρύν όρειχάλκινο θώρακά του. Έχει άνάγκη νάναπνεύσει, να νιώσει το κορμί του έλεύθερο και έλαφρό. Απ' έξω φτάνει μέγρις αυτόν ή έξασθενημένη φωνή της μάχης. Αναπηδά: δέ θάωθι ποτέ ή όρα της ειρήνης.

Από το άνοιγμα της σπηλής βλέπει τα π οία των Ελλήνων. Το βλέμμα του σκοτινεάζει δέ θάλασσορεσθήποτε στο χαρούμενο απόπλον αυτών των π οίων έπιστρέφονταντας πρὸς τα χρυσά άκρογύλια της πατρίδος. Ο Κάλλα, του το προέπει: θά χαθή μπρος την Τροία. Ο Αχιλλέας πνίγει ένα στεναγμό. Όκνά σκύβει και βγάζει τίς έλάφρονες περικνημίδες του. Λίγο τὸν άνησιχεί. Μιά σάιτα κ' όχι άξίνα θά τον κάμει να χαθή. Χύνει λάδι πάνω στην πληγή του και την έτιδένει. Έλπει κρύβει το κεφάλι του άνάμεσα στα χέρια του και παραδίνεται πάλι στέ: σκέφτει τον μακριά από ες βαρβάρους κρῶν γές της μάχης άκίνητος: και σιωπηλός στην άφωνη σπηλή του.

Μετάφρασις. Σ. Άνέσπερος

Απο Δα Κι' Απο Κει

Ο Ασύρμαχος Τ. λέγρχος:

Ο Ρωμαῖνος στρατηγός Λέγκρεϊ παρουσίασε στην Ρωμαῖνική Κυβέρνησι μια έκθεσι, για την έκκλησι που γινε την 28 Μαῖου στο Βουκουρέστι στην άποθήκη πολεμοφοδίων άρκετά πικρά ξενή.

Στην έκθεσι αυτή αναφέρει ότι ή έκκλησις προήλθε από την τιχία συνάντησι ρειμάτων από τους διαφόρους άστυράτους.

Βεβαιώνει δέ ότι κατότιν πεισιμαίτων που ο ίδιος έκανε, τα ρεβίτα από τους άστυράτους συναντώμενα είναι ίλινα να ζήνουν μικρούς σπανήρες, που έχουν τη δύναμι να προκαλέσουν φοβερές έκρηξεις.

Δέν άποκλείεται ή παρατήρησις αυτή του Ρωμαῖνου Στρατηγού να συντελέσει ώστε να γίνη άδύνατος ο πόλεμος μεταξὺ δύο κρατών εξ αίτίας της ταχίας καταστροφής των άντιπάλων.

Γρίζουν χωρίς να έχουν χέρια

Ένας Άγγλος Μηχανικός δκ. Μάρκος Κλούερ, έφευρε πὸς τινος ένα άλτουστατον μηχανήμα διά του οποίου οί στροβύμενοι και των δύο χειρών θά δύνανται του λοιπού να γοαφουν. Το έν λόγω μηχανήμα άποτελείται από έναν ξύλινον διοκονό όποιος προσαρμόζεται επάνω εις το στήθος με μία δερματίνη λωρίδα. Επάνω εις τον δίονον είνε κολλημένο ένα σιδηρόν στέλεχος εις το άκρον του οποίου τίθεται το μολύβι ή ή πένα. Μετά μίαν άσκησην πολύ σύντομον ο άνάτηρος δύναται, κατά τον Κλούερ, δι' έλεφρών κινήσεων του κορμού να γοαφί εδανάγνωστα και κατ'ά είνον σένα χαρά.

Η έφευρεσις του Άγγλου μηχανικού ποιείται να έφαρισσθή πωσσεφ, εις όλους τούς άνάτηρους οί όλοισι έστερηθήσαν κατά τον πόλεμον και των δύο χειρών.

Είδω, Ο' τον κελόπτερι

ή προουσία των υποβρυχίων

Ένα Γάλλος μηχανικός άνεαίληψε πὸς τινας ένα εύρησστατον μηχανήμα διά του οποίου θά δύναι η του λοιπού να ανακάλυπται ή παρουσία ενός υποβρυχίου έν καπνάσει. Το μηχανήμα τουτο βυθίζεται εις το νερό, εις εδ' τόσον εύρίσθητον, ώστε σκληράβει τους ήρωας του ματρώ του υποβρυχίου έστω και άν τουτο εδοίσκεται εις πολύ μικρόν ήν άπόστασιν. Απ' του εύρεσθέντος μηχανήματος, είνε δυνατόν να καθορισθή ή θέσις του υποβρυχίου έντός του ύδατος μετ' ατα ελεγκτικής άκρίβειας. Το νέον μηχανήμα είνε προορισμένο να προσφέρη μεγάλας υπηρεσίας ιδίως έν καιρώ πολέμου.

ΣΥΛΛΗΓΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΧΗΓΟΥΣ

Συμβούλιζ τιμής

Ο Αρχηγός με τους Ένωμοτάρχις κάνει το Συμβούλιο Τιμής της Ομάδος, που λέγεται έτσι γιατί βασίζεται στην τιμή των Ένχών.

Το Συμβούλιο ο Αρχηγός το άφίνει όσο μπορεί πειό έλεύθερο να κανονίζει μόνο του την εργασία της Ομάδος: για κάθε βδομάδα, και ή έπιβαλή διάφορες ποινές: στους άτακτούνται. Καλό είνε ο Αρχηγός τόσος στα Συμβούλια τιμής όσο και στην Ομάδα να άνακατεύεται έφ'όσον οί Πρόδοκοι δέν μπορούν να τα κανονίσουν μόνοι του, όπως πρέπει.

Στα Συμβούλια κρατούνται πρακτικά που είνε άπορητα εκτός των αποφάσεων που δημοσιεύονται στην Ημερησία διαταγή της Ομάδος, που βγάζει διαν είνε άνάγκη ο Αρχηγός.

Στα Συμβούλια Τιμής μπορεί ο Αρχηγός να βύη και τους Ένωμοτάρχις με τα ίδια δικαιώματα. Έκεί συνηθίζουν οί βαθμοφόροι στη Διοίκησι των Ομάδων.

Συνεδριάσεις.

Για να μάθουν όλοι να συζητούνε ώμορφα και τακτικά γίνονται οί Συνεδριάσεις της Ομάδος: ποτέ διενηθύνεινας Πρόεδρος απ' τα παιδιά με τους βοηθούς: Αντιπρόεδρος, Γραμματέα, Ταμία, Τελετάρχη, Έφορο Βιβλιοθήκης Έφορο Υλικοῦ κλπ. και που έλέγονται με κλειοψηφία.

Στες συνεδριάσεις ο πρόεδρος έχει δεξιά του τον Αρχηγό ή άριστερα του τον Υπαρχηγό της Ομάδος. Εκεί τα παιδιά συσκέπτονται για την πρόοδο της Ομάδος και νομοθετούν ότι κρίνουν καλό που και έχει άκρίως ισχύον άρχει ο Αρχηγός να το έγκρίνη.

Ο Αρχηγός έχει την άνηρηση σε όλες τις αποφάσεις των Συνεδριάσεων της Ομάδος και των Συμβουλίων Τιμής.

Στες Συνεδριάσεις όλοι άκούουν το λόγο από τον Πρόεδρο και λογοδοτούν ο Ταμία κλπ. Εκεί γίνονται και διαλέξεις απ' τον Αρχηγό και τους Προσκότους σε διάφορα θέματα. Τα πρακτικά τα ύπογραφα ο Γραμματέας, ο Πρόεδρος και ο Αρχηγός. Νάσαι ένα σχέδιο ημερησίας διατάξεως.

- 1 Κατάλογος.
- 2 Διαβίωμα πρακτικών προηγούμενης συνεδριάσεως.
- 3 Έκρημεις άποθέσεις.
- 4 Αναφοραί Προσκόπων, Παράτονα.
- 5 Λογοδοσίαι Ταμίου, Έπιτρόπων κλπ.
- 6 Κοιτική της εργασίας της έρδουάδας.
- 7 Συμβούλις του Αρχηγού.
- 8 Διαλέξεις.
- 9 Τραγούδια. Τέλος συνεδριάσεως.

Ο Πρόεδρος της Ομάδος έλέγεται για 3 μήνες ή για έξ μήλο το Διοικητικό Συμβούλιο. Είνε το δεξι χέρι του Αρχηγού.

Ο Αρχηγός

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΦΟΙΝΙΞ"

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

« Ἀπόστολος Παῦλος »

Πήραμε τὸ καταστατικὸ τῆς Ἀδελφότητος « Ἀπόστολος Παῦλος » ποῦ ἐδρεύει στὴν Ἀθήνα καὶ μὲ μεγάλη μας χαρὰ τὸ μελετήσαμε.

Οἱ ἱερωταὶ τῆς Ἀδελφότητος εἶνε νέοι μορφωμένοι ἀρκετὰ καὶ διακρινόμενοι γιὰ τὸ ζῆλο τους καὶ τὴν ἐργατικότητά τους γιὰ τὴν ἐξύψωση τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων.

Τὸ πρόγραμμά ἔχει 46 μέρη περιποῦδαστα ἀπ' τὸ ὅποια ξεχωρίζουμε αὐτὰ.

2ον χειροτονία ἐγγάμων κληρικῶν εἰς Ἐπισκόπου.

9ον Ὑποχρεωτικὴ παραίτηση τῶν μὴ προσοντούχων ἐφημερίων, μετὰ συντάξεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχὰς, καὶ ἀντικατάστασις διὰ προσοντούχων.

20ον Ἀπαγόρευσις τῆς πρὸς ἴδιον ὄφελος ἐργασίας τῶν μοιαχῶν.

23αν Συντάμεισις ἐσπερινοῦ καὶ ὁρθροῦ διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀρίστων ἐκ τῶν ἐορτίων ἁσμάτων.

24ον Γενίκευσις τοῦ κηρύγματος ὡς στοιχείου πάσης λειτουργίας.

27ον Κοινὰ τῆς κόμης τῶν κληρικῶν καὶ ἀφομοίωσις τῆς ἐξωτερικῆς περιβολῆς πρὸς τὴν τῶν λαϊκῶν.

36ον Ἀντικατάστασις τῆς μεταφράσεως τῶν Ὁ δι' ἄλλης ἐπιστημονικωτέρας.

37ον Μετάφρασις τῆς Ἀγίας Γραφῆς μετὰ σχολίων δι' ἰδιωτικὴν χρῆσιν.

39ον Ἐπέκτασις καὶ ὅλον τὸ Κράτος τῆς Κυριακῆς ἀργίας.

44ον Φροντίς περὶ τοῦ συγχρόνου ἐορτασμοῦ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν γεγονότων ὑφ' ὅλης τῆς χριστιανουμένης.

Μὲ τὴν ἐπιτηχίαν τοῦ προγράμματος αὐτοῦ τῆς Ἀδελφότητος θὰ βελτιωθῇ ἀρκετὰ ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράστασις καὶ τὴν εὐχόμεθα.

Συγχαίροντες τοὺς ἰδρυτὰς τῆς Ἀδελφότητος ἕνα ἔχομεν νὰ συστήσωμεν αὐτοὺς νὰ γίνουν ριζοσπαστικώτεροι. Πρόχειρα ὑποδεικνύομε τὴν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου γιὰ Ἐκκλησιαστικὴ χρῆσι (ἡ γλῶσσα δὲ χαλκὴ τὸ νόημα).

Τὴ συντέμνουσι τῆς λειτουργίας.

Τὴν ἀντικατάστασι τῆς ἀθλίης ἀμυνέδικης ψαλμοδίας τὴν ἀντικατάστασι τοῦ ἐνδεδυμένου (τὰ τὸν κἄνὴ ὁ Θεὸς) μὲ χορὸ ἀπὸ δεκάδης καὶ ἑκατοντάδης ἀκόμη παιδιῶν καὶ κοριτσιῶν.

Τὴν τοποθέτησι καθισμάτων γιὰ ὅλους στές ἐκκλησίες.

Τὴν κατάργησι τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐορτῶν, τῆς μεταλήψεως μὲ τὸ ἴδιο κουτάλι, τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων, τὴν κατάργησι τῶν κερηῶν, τῶν προσφορῶν, τῶν κολυβίων κλπ. ποῦ δὲν

εἶναι παρὰ ἀπομεινάρια ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο εἰδωλολατρισμὸ κλπ. κλπ. γιὰ τὸ τότε θὰ γίνῃ πραγματικὴ ἀνάπτυξις, τότε μονάχα θὰ ἐξυπηρετῇ καὶ ἡ ἐκκλησία καὶ ὁ κλήρος τὸν προορισμὸν τους καὶ τότε ἡ θρησκεία μας θὰ γίνῃ πραγματικὴ Χριστιανικὴ, θρησκεία τοῦ Θεοῦ τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι εἶναι πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνούντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.

Εἴμαστε δὲ βέβαιοι πὼς οἱ καλοὶ ἰδονται τῆς ἀδελφότητος θὰ υἱοθετήσουν κι' αὐτὲς τὰς ὑποδείξεις μας γιὰ τὴν δὲν πιστεύομε νὰ νομίζουσιν στὰ σοβαρὰ τὼς ἐπιτρέπεται πλέον νὰ κρύβουμε τὴν ἀληθινὴν θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ἀπ' τὸ λαὸ αἰσῶ ἀπὸ τοὺς εἰδωλολατρίκους τύπους ποῦ τόσο τοὺς τσεκωρῶναι ὁ μέγας Χρυσόστομος.

Γ. Βαβαρέτος

ΕΝΩΣΙΣ

Ἀποφατῶν Ριζαρίου Σχολῆς

Ἐν Ἀθήναις

Ἡ ἔνωσις σκοποῦσα τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φιλίας καὶ ἀλληλεγγύης καὶ τὴν πρόσδοκον τῶν Ριζαριῶν συγκροτηθῆσα ἀνοίγει γιὰ τὰ μέλη τῆς Σχολεῖον Στενογραφίας ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου καὶ τμήμα λογιστικῆς ὡς καὶ χορηγίαν μὲ διευθυντήν τῆς τὸν Καθηγητὴν Μουσικῆς κ. Παπαδημητρίου.

Ἀλληλογραφία

Φυσιολάτρην ἐπαῖθα. Ἐπαναλαμβάνομε τὰ λόγια μας. Δὲν πιστεύομε νὰ νομίζετε πὼς γιὰ τὸ κακό σας σὰς θέλουμε.

Κοινὸν Ἰωάν. Μανέπουλον Καθηγητὴν Ἀρχηγὸν Προσκόπον Προέβξαν. Τὸν Νικολάον Ἀφεντουλίδην ἐνεργάσαμεν. Φύλλα στείλαμεν εὐχαριστοῦμε. Τί γινῆται οἱ Προσκοποὶ;

Κοινὸν Νουσιαν Γεωργίου Καθηγητὴν Γραμμάτων. Πήραμε τὸ γράμμα σας. Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Γὰ ἐπιγράμματά σας παρέλκουν σήμερον καὶ δὲν τὰ δημοσιεύομε. Περιμένουμε τὰ λαογραφικὰ σημειώματά σας καὶ τὰς μελέτες σας. Φύλλα σὰς στέλλομεν ἐλευθέρως.

Σύστημα Ὁμάδων Σέβρας. Βγάλατε τὸ περιοδικό σας. Στείλτε το μᾶς ἐπ' ἀνταλλαγῇ.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ 10ΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΡΟΜΗ

Ἀπ' τὸ Δρέσκο στὴν Κόνιτσα Ἀπ' τὰ χιόνια καὶ τοὺς κασι- κόδρομους

Κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥραία βαρκάδα ἀφίνοντας μὲ τὴν βάρκα μας, ποῦ πετοῦσε σὰν δελφίνι πάνω στὸ κίμα χάρις στὴ δύναμι τοῦ Αἰόλα ποῦ φούσκωνε μὲ τοὺς ἀέρηδες τὸ πανί τῆς, ἀφίνοντας πίσω τὴν Παμβώτιδα φτάσαμε στὸ Μοναστήρι τῆς Παναγίας.

Ὁ ἥλιος ἔσβυνε πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ ἀφίνοντας κατόπι τοῦ μιὰ κοκκινάδα, ἐνῶ ἀπ' τὴν ἀνατολή, τὸ φεγγάρι ὀλόγιομο ἔβγαине ἀγάλια ἀγάλια σκορπίζοντας τὰς ἀσημένιες ἀχτῖνες του.

Τὴ μαγνυτικὴ θέαμα ἀπ' τὴν πρόχειρη βεράντια τοῦ Μοναστηρίου.

Δὲς κι' εἶχε ἀναβλύσει ἕνα ἀργυρὸ ποτάμι μὲς τὴ λίμνη. Καὶ σὺν βάθος τὰ Γιάννενα μὲ τὰ φῶτα τοὺς ἀρχίζανε νὰ παραδίνωνται στὸ Μορφέα.... 16 Ἰουλίου.

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ αὐγερινοῦ ξεκινᾶμε ἀνεβαίνοντας τὸν θεληματικὸ Γοργοῦν μας. Σὲ λίγο εἴμαστε στὴ Μάξια. Δίπλα νὰ ὁ τόπος ποῦ σκοιῶθηκε ὁ Μαβίλλης νὰ ὁ τόπος ποῦ πολεμήσανε οἱ Γαριβαλδῖνοι.

Μόλις ἀρχισε νὰ ξεσκάει ὁ ἥλιος εἴμαστε στὴν κορφή τοῦ Δρέσκου. Ἀπὸ δῶ πέρανομε τὸν κατήφορο γιὰ τὴ βρύση.

Εἴμαστε ὅλοι τέσσερες. Ὁ ὑποφαινόμενος ὁ Ἀρχηγὸς Β' Ὁμάδος Σωτ. Ζοῦμπας, ὁ Ὑπαρχηγὸς Εὐρ. Γιαννακός, κι' ὁ Βασ. Παπᾶς, μὲ τὰ σκιερά μας καὶ τὰ πράγματά μας φορτωμένοι περπατοῦμε πότε τραγουδώντας, πότε σιγῇ τῶντας καὶ πότε πότε ἀμίλητοι.

Στὴ βρύση πίνουμε νερὸ ξεκιναζόμεστε λίγο καὶ δρόμο γιὰ τὸ Κιμπέαρα, ποῦν ἕνα χάνι σὲ πολὺ ὁμορφὴ τοποθεσία μὲ ποτάμι δίπλα καὶ μὲ δένδρα. Δὲν βρέθηκε κανένας νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὸνομα.

Ἀπ' τὴν Παναγιά ὡς τοῦ Κιμπέαρα εἶνε 3 1) 2 ὥρες δρόμος, κι' ἄλλες τὶς ὥρες ἀπὸ κεῖ ὡς τὸ Γρεβενήν.

Τὸ βράδυ πρέπει νὰ ἀσπῶν ἐκεῖ.

Τραβοῦμε κινονικά τὸ δρόμο μας περνώντας ἀπὸ ἕνα σωρὸ δάφνης τοῦ ποταμοῦ καὶ χαμόδενδρα.

Ἐξῶ ἀπ' τὸ Ἀρεσινικό σταματοῦμε γιὰ νερὸ γιὰ νὰ ποτίζωμε ὡρὰ καὶ θαυμάζομε τὴ φύσιν.

Ἐδῶ τὸ κατάφυτο Ἀρεσινικό, περὶ πέρα τὸ πρασινοστόλιστο Γρεβενήν παρέχει τὰ βουνὰ ποῦ ὀργάνε ἀπ' τὴ βλάστησι καὶ τὰ νερὰ ποῦ κυλᾶνε μένα ὥραϊο βόμβο.

Στὸ Γρεβενήν ἡ βλάστησις εἶναι θαῦμα. Παντοῦ δένδρα, παντοῦ χλωράσι. Κι' ἡ

βρύση ἡ ἀφθονὴς μὲ τὰ κατάφυτα νερὰ τους εἶναι μιὰ ἀρμονία διαρκῆς ποῦ σὲ ναυοῦζει.

Ὁ πάρεδρος τοῦ χωριοῦ κ. Δημ. Σκαρπίδης μᾶς πῆρε γιὰ ἀπόσπασμα καὶ δὲν ἤρθε νὰ μᾶς δῇ!... ἡ φοβήθηκε μὴ μᾶς φιλοξενήσῃ! (ἔτσι ὑποδεχόντανε καὶ στὰ χρόνια τοῦ Ὀμήρου τοὺς ξένους!)

Ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ κ. Ἀναστ. Φάφας ποῦ εὐγενικός. Μᾶς κάνει συντροφιά μᾶς μὲ τὸν Ἀστυνόμο καὶ συζητοῦμε γιὰ διάφορα ζητήματα.

17 Ἰουλίου. Τὸ πρωὶ πληρώνομε τὸν ξενοδόχο μας, καὶ μὲ τὸν καλὸ δάσκαλο συντροφιά κάνομε δυὸ τρεῖς γύρους στὸ χωριὸ κι' ἀπὸ κεῖ γιὰ τὸ Βουτιᾶ.

Ἀρχίζομε πάλι νὰ κατεβαίνουμε ἐπὶ μισὴ ὥρᾳ ἕνα λόφο κατάφυτο ἀπὸ μορφασπέννα, ποῦ μοσκοβολᾷ.

Ἡ μοσκομυρωδιὰ τοῦ ρετινιοῦ μᾶς ἐνθουσιάζει.

Τὸ μοναστήρι Βουτιᾶ εἶναι σὲ μιὰ πολὺ ὁμορφὴ τοποθεσία. Ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ ἔχει πευκοφυτευμένους λόφους καὶ ποτάμι περνάει δίπλα του.

Δέτε πὼς τόκτισε τὸ μοναστήρι ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Πατριάρχης διὰ νὰ πέρασε γιὰ τὴν Ἀλβανία καὶ πὼς τὸ προέβλεπε μὲ χρυσόβολα.

Ἡ ἐκκλησία του εἶναι μικρὴ Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ χωρὶς τίποτε ἀξιόλογο.

Τὸ μοναστήρι ὄχι καθαρὸ καὶ φτωχό.

Ὁ πάτερ Ἀγαθάγγελος ἕνας γέροντας καλὸς ποῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀλλάξῃ καὶ τὸ ἡμερολόγιο, ἀν καὶ τοῦ εἶπα πὼς τὸ πέρανω ἐγὼ τὸ κῆμα στὸ λαιμό μου, σπουδαίει νὰ μὴ τρώει αὐτὸς λάδι γιὰ νὰ ἀνάψῃ τὸ καντήλι!

Ὑστερὰ ἀπὸ νάμπαση ὥρᾳ τραβοῦμε γιὰ τὸ Φλαμπουράρι.

Ὁ δρόμος μᾶς ὅπως ὅλη μας τὴν πορεία εἶναι ἡ πλατὶ καὶ μέσα στὲς ποταμίες, ἡ μέσα σὲ δάση καϊνούργια.

Λίγο ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ στεκόμαστε στὸ ποτάμι καὶ ἀρχίζομε τὴν καθαρότητα. Πλένομε τὰ παντῆλιά μας τὲς κάλτσες μας, πλένομαστε.

Μιὰ κερασία καὶ μιὰ σκαμιά ἐκεῖ σὺν ποτάμι ξεγυμνώνονται τελείως ἀπὸ τὴν ἀδηφάγια μας!

Κοιτᾶ μεσημέρι φτάνομε στὸ μεσοχώρι.

Ἐδῶ ὁ Γεωργιὸς Συνταγματὴς ἔχει νὰ νει θαύματα. Τέλειο ἀνακαταμὸ. Γραφεῖα καϊνούργια, ἔργα, καθαρότητα.

Ὁ κ. Γ. Στεφάνουλος (ἕνας δάσκαλος μὲ ἀξιόλογη ἐθνικὴ δράσι) οἱ κ. κ. Χρῆστος Κούλας, Φ. Κοιτογιάννης καὶ Εὐσεῖ. Τσουρῆς ποῦ μὲ τὸν κ. Βασιλειάδη εἶναι τὸ συμβούλιο τοῦ Συνταγματῆρος μᾶς καθυποχρεώον νὰ μὴν περιποιήσῃ τους.

Μᾶς δείχνουν τὰ διάφορα μέρη οὗ χωριοῦ τους ὅπου ὑπάρχει πετροκόρβονο, χρωμίτης, λιγνίτης, ἄλλας ἀγγκίας (καθαρισκὸ)

κλπ. τὲς βρῦσες τὰ νερὰ κλπ. Σκέπτονται νὰ ἠλεκτροφωτίσουν κι' ὅλας τὸ χωριό τους μὲ τὸν καταρράκτη τους καὶ νὰ πάρουν πλετομηχανὲς γιὰ τὰ ἐργαστοῦν τὸ χειμῶνα τὰ κορίτσια.

Τὸ Φλαμπουράρι ποῦναι ἓνα χωριὸ ποῦ ἔπαθε τὲς περισσότερες ζημιές ἀπ' τοὺς Τούρκους στὸ 1912 πῆρε ἀρκετὴ ζωὴ μὲ τὸ φιλότιμο αὐτὸ Συνεργαιρισμὸ καὶ θάναί το πρώτο στὰ Ζαγόρια ἅμα γίνῃ ἀμαξόδρομος.

Τὸ ἀπόγευμα τραβοῦμε μὲ τὸν κ. Γ. Στεφάνουλο μαζὺ γιὰ τὸ Τσερνέσι ἓνα μικρὸ χωριὸ σὲ δύο γειτονιὲς χωρισμένο μὲ νερὰ κρύα ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο καλόπιοτα.

Ἐδῶ ἄρχισε νὰ κτίζεται μεγάλο σχολεῖο ποῦ γίνεταί ἀπὸ δωρεὰ ἐνὸς πλουσίου Τσερνσιώτη.

Κατεβαίνουμε τὴ «Βασίλω» ἓνα κατακόρυφο κατέβασμα 50-60 μέτρων (σηκηνοβασία μᾶλλον).

Στὲς 6 τραβοῦμε γιὰ τὸ Μακρῶνι. Κι' ἐδῶ ἀφθονα νερὰ κι' ὡραία βλάστησις. Ὁμορφο καὶ περιποιημένο τὸ χωριό.

Τὸ μεσοχώρι πλακόστρωτο καὶ καθαρό μὲ τὸν ἀπαραίτητο γεροπλάτανό του στὴ μέση ποῦ φιλοξενεῖ μιά πινακίδα μὲ τὲς λέξεις «Πλατεῖα Ἐλευθερίας». Λίγο παρέκει εἶναι ἡ «Πλατεῖα Αἰγοπροβάτων», ὅπου μαζεύονται τὰ ριδοπρόβατα.

Ἐδῶ μᾶς ὑποδέχονται ὁ πρόεδρος τοῦ χωριοῦ κ. Γεώργ. Σαρίφης κι' ὁ δάσκαλος κ. Δημ. Δημόπουλος.

Στὲς 9 μᾶς βγαίνει τὸ φεγγάρι ποῦ δίνει ζωτικὲς ὄψεις στὸ χωριὸ καὶ στὰ γύρω βουνὰ ποὶ εἶναι καταπράσινα. Σὰν πελώριο φάντασμα στέκει στὸ βάθος ἡ «τσοῦνα τζίνια» καὶ ἡ τσοῦνα ρούσια» δύο ψηλὲς κορφάδες τῆς Πίνδου.

τὸ σπίτι τοῦ κ. Σαρίφη βρίσκουμε καθεστὸκλία μὲ μεγάλη προθυμία.

18 Ἰουλίου. Τραβοῦμε γιὰ τὸ Δραγίρι. Εἶναι τὸ μικρότερο χωριὸ μὲ 22-30 σπίτια μὰ τὸ πλέον κατάφυτο. Τὸ νερὸ ἐπίσης καλὸ. Τὸ χωριὸ αὐτὸ ἤμαζε μιά φορὰ πρὶν τὸ ρημάξο ν' ἦ λησιεῖες.

Ἀπὸ δῶ τραβοῦμε γιὰ τὴ Δόλιανη. Τρεῖς ὁ ἀπὸ παρεια 1 1) 2 ὥρας εἴμαστε μέσα στὸ χωριό. Κι' ἐδῶ χλωρασιά ἀφθονη καὶ νερὸ κρύο.

Στὸ μεσοχώρι βρίσκουμε τοὺς λαμπροὺς δασκάλους ἀδελφούς Πέτρον καὶ Κώσταν Βερδούπουλον, δύο τρεῖς φοιτητὰς καὶ τὸ φίλο μας Κ. Τισσανάκη.

Καινοῦργους κουβέντες καὶ συζητήσεις ἐδῶ. «Αἰὲν θέματα τῶρα καὶ τὸ ζήτημα τῆς συγκοινωνίας ποῦ εἶναι τὸ στερεότυπο, σὲ τὰ χωριά.

Καὶ γιὰτὶ ὄχι εκατοντάδες χωριά νὰ μὴ ἔχουν ἓνα ἀμαξητὸ δρόμο, ἓνα τηλέφωνο.

Τὸ ἐκπαιδευτικὸ ἐδῶ ζωηρό. Εἴμαστε ὅλοι ὁπαδοὶ τῆς δημοτικῆς καὶ εἰς ὅσπασται στὴν ἐκπαίδευσιν.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΑΓΓΛΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ἀπὸ τὸ Λονδίνο τηλεγραφοῦν στές Ἀθηναίους ἐφημερίδες πὼς ὁ Διάδοχος τῆς Ἀγγλίας φέρων στολήν Προσκόπου ἐπεθεώρησε τὴν 2 Αὐγούστου τμήματα τῶν Προσκόπων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας ποῦ συγκεντρώθησαν στὸ Λονδίνο.

Ἀφοῦ ἰδιαιτέρως ὁ Ἀγγλος Διάδοχος ἐξήτυσε τὸ τμήμα ἐκεῖνο τῶν Προσκόπων ποῦ θὰ σταλῇ στὴ Διεθνή Ἐπίδειξι τῶν Προσκόπων στὴν Κοπεγχάγη καὶ παρευρέθηκε στὴν παρέλσει ὅλων τῶν Προσκόπων διενυκτέρευσε σὲ μιά ἑλὸ τὲς σκηνὲς ὅπου ἦταν στὸν καταυλισμὸ τῶν Προσκόπων.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ἐνῶ οἱ Ἑγγλέζοι πρόσκοποι βρίσκονται σὲ τόση κίνησι καὶ οἱ Πρόσκοποι τῶν ἄλλων κρατῶν τὸ ἴδιο, καὶ ἐνῶ ἡ προσκοπικὴς ὁμάδες τῶν ἐπαρχιῶν δουλεύουν τόσο καλὰ στὴν Ἀθῆνα ἂν ἐξαίρεσουμὲ τὸ Σύστημα Ὁμάδων Μικρασίας ποῦ μὲ τὸν ἀρχηγό του κ. Δ. Ἀγγελοματῆ κάνει πολὺ καλὴ δουλειά, δὲν γίνεταί τίποτε.

Καὶ δὲν φτάνει αὐτὸ καὶ ἡ Διοίκησις τοῦ Σώματος βρίσκειτὰ σὲ κακὰ χάλια.

Ἐμᾶς μᾶς φαίνεται περίεργο αὐτὸ ἐπεὶ δὴ τὰ πρόσωπα ποῦ ἀποτελοῦν τὸ Σώμα ὅλο εἶναι ἄξια καὶ ἐκτιμήσεως.

Τί/εἶ ὁ κ. Λεγκαδίτης, ὁ κ. Μίνδλερ, ὁ κ. Φέτσης;

Δὲν νομίζομε πὼς πρέπει νὰ κάνουν καμὶ γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ Προσκοπισμοῦ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἰδίως ποῦ τὰ ἐγκατέλειπε κυριολεκτικῶς.

Στὴ Διεθνή συζήντοφαι τὴ Κοπεγχάγη δὲν θὰ ἀντιπροσώπευθῇ ὁ Ἑλληνικὸς Προσκοπισμός; Τί ἐνδύσεις ἔχανε γι' αὐτό;

Ὁ Κώστας Τισσανάκης μᾶς περιποιεῖται καλὰ καλὰ σπίτι του.

Ὁ ὁπαρχηγός Ἐδρ. Γιαννακὸς βγαίνει μαζί του ἀπὸ τὰ μελίσσια του. ποῦ μᾶς γρητεύει μὲ τὴ γλῶσσα του καὶ τὴν εὐωδία του.

Καὶ μέσα ἀπ' τὸ πικρὸ δασὸς τῶν «δέντρων» πάνω στα φυλλώματα τῶν ὁποίων τραγουδᾷτε διαφορα πουλιά, κατω ἀπ' τὸ (Ἀκολουθεῖ)